

Sygn. akt III AUa 712/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r. w Lublinie

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 21 czerwca 2017 r. sygn. akt IV U 1039/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz G. K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

III AUa 712/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2015 r., ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 19 czerwca 2015 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Odwołanie od wskazanej decyzji złożyła ubezpieczona powołując się na zły stan zdrowia związany z licznymi schorzeniami kręgosłupa. Podniosła, że musi prowadzić oszczędzający tryb życia, ograniczając się do wykonywania prostych spraw życia codziennego. Nieskuteczne leczenie operacyjne kręgosłupa spowodowało konieczność poddania się kolejnemu zabiegowi.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...) do dnia(...) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz G. K. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

G. K. w dniu 16 kwietnia 2015 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona miała ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2015 r. Orzeczeniem z 19 czerwca 2015 r. Komisja Lekarska ustaliła, że nie jest ona niezdolna do pracy. Stwierdziła, że wnioskodawczyni posiadająca wykształcenie średnie ogólne bez matury, ostatnio pracująca jako szwaczka i sprzedawca w sklepie, może pracować zgodnie z kwalifikacjami. Powołane orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd I instancji ustalił, że zespół biegłych lekarzy: ortopedy, neurologa i kardiologa w opinii sporządzonej na zlecenie sądu, rozpoznał u G. K. przewlekły zespół bólowy lędźwiowy obecnie bez objawów drażnienia korzeni nerwowych przy ubytku ich funkcji, przebyte leczenie operacyjne discektomii(...), stabilizację diam, nadciśnienie tętnicze w okresie (...)oraz astmę oskrzelową w wywiadzie, które to schorzenia nie powodują u badanej niezdolności do pracy. Biegli stwierdzili, że przebyte leczenie operacyjne oraz leczenie farmakologiczne dało pożądaną efekt i obecny stan narządu ruchu nie czyni ubezpieczonej długotrwale niezdolną do pracy. Z uwagi na zastrzeżenia pełnomocnika ubezpieczonej do opinii, powołującego na sprzeczność wniosków biegłych z przedstawioną dokumentacją lekarską, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii nowego zespołu biegłych neurologa, pulmonologa i specjalisty medycyny pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w trakcie kolejnego postępowania orzeczniczego w związku ze złożoną przez wnioskodawczynię nową dokumentacją medyczną związaną z przebyciem przez odwołującą się operacji kręgosłupa w dniu 30 marca 2016 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 30 marca 2016 r. do 30 listopada 2016 r. Spór w sprawie dotyczący istnienia niezdolności do pracy ubezpieczonej sprowadzał się więc do okresu od (...) do(...).

Biegli neurolog i pulmonolog po rozpoznaniu przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z torem korzeniowym lewostronnym z objawami ubytkowymi na podłożu wielopoziomowych zmian dyskopatycznych i zmian zwyrodnieniowych, stanu po leczeniu operacyjnym dyskopatii(...)ze stabilizacją w 2010 r. i(...)w dniu 30 marca 2016 r. oraz astmy oskrzelowej przewlekłej lekkiej stwierdzili, iż schorzenia te nie powodują niezdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami. W zastrzeżeniach do opinii wnioskodawczyni zarzuciła biegłej neurolog niewykazanie okoliczności wskazujących na poprawę stanu zdrowia ubezpieczonej w stosunku do okresu wcześniejszego. W opinii uzupełniającej biegła neurolog podniosła, iż zaświadczenie lekarskie z dnia 27 maja 2015 r. nie zawiera danych szczegółowych o stanie zdrowia wnioskodawczyni, wynika z niego jedynie istnienie dolegliwości bólowych.

Uwzględniając wniosek ubezpieczonej Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego neurochirurga i specjalisty medycyny pracy. Biegli rozpoznali u G. K. stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii na poziomie (...)w 2010 r., stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii na poziomie (...)w 2016 r. i stan po implantacji stymulatora przeciwbólowego w 2016 r. i uznali, że opiniowana w okresie od(...) do (...)była częściowo niezdolna do pracy. Wskazali z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, iż podjęcie przez ubezpieczoną pracy w spornym okresie wiązałoby się z koniecznością pracy fizycznej, w tym wymagającej dźwigania ciężarów. Biegła lekarz medycyny pracy podkreśliła, iż przebyty wcześniej

zabieg operacyjny, a także stopień zaawansowania choroby dyskopatycznej kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym stanowiły, w orzekanym okresie, istotną przeszkodę do podjęcia pracy w przedstawionym powyżej charakterze. Biegły neurochirurg stwierdziła, iż we wskazanym okresie wnioskodawczyni mogła wykonywać jedynie lekką pracę fizyczną. Organ rentowy złożył zastrzeżenia do opinii lekarza medycyny pracy argumentując, iż wykształcenie średnie ogólne bez matury oraz wykonywanie przez ubezpieczoną pracy w charakterze szwaczki i sprzedawcy, nie determinuje konieczności wykonywania ciężkiej pracy fizycznej i dźwigania ciężarów. Brak istotnego funkcjonalnie deficytu korzeniowego i dowodów na znaczne nasilenie dolegliwości wskazują na brak długotrwałej niezdolności do pracy wnioskodawczyni w spornym czasie.

Sąd I instancji uznając opinię biegłego lekarza medycyny pracy za przekonywującą oddalił wniosek pełnomocnika ZUS o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej specjalności. Biegła podkreśliła, że opiniowania nie posiada żadnych konkretnych kwalifikacji zawodowych, nigdy nie wykonywała pracy typowo umysłowej czy też biurowej łączącej elementy pracy fizycznej lekkiej i pracy umysłowej. Zatrudnienie jej w spornym okresie wiązałoby się z wykonywaniem pracy polegającej na dźwiganiu czy przenoszeniu towarów. Z uwagi na wiek ubezpieczona w praktyce nie ma możliwości zdobycia nowych kwalifikacji, umożliwiających wykonywanie lekkiej pracy. Wykonywanie w spornym okresie jedynie lekkiej pracy potwierdził lekarz neurochirurg. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał wywołaną opinię lekarza z zakresu medycyny pracy za miarodajną i uznał, że ubezpieczona w okresie od (...) do (...) była częściowo okresowo niezdolna do pracy. Sąd I instancji podkreślił, iż biegły z racji swojej specjalizacji ma odpowiednią wiedzę o rodzaju pracy wykonywanej przez sprzedawczynię.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie, powołując się na przepisy art.57 ust.1 i 2 oraz art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 490).

Z tych względów i na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...) do (...).

Apelację od przedmiotowego orzeczenia wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy w szczególności:

- art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c poprzez uniemożliwienie organowi rentowemu przeprowadzenia dowodu na okoliczności określenia stanu zdrowia ubezpieczonej i ustalenia jej zdolności do pracy tj. dowodu z opinii innego lekarza sądowego z zakresu medycyny pracy, złożonego przed zamknięciem rozprawy pomimo, że dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a sporne okoliczności nie zostały dostatecznie wyjaśnione;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wywiedzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego błędnych wniosków, sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, co miało wpływ na wadliwe ustalenie przez Sąd I instancji stanu faktycznego i jego prawnej oceny, polegających na przyjęciu, iż ubezpieczona w okresie od(...) do dnia(...) była niezdolna do pracy;

- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części tj. opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, kardiologii i neurologii z dnia 20 października 2015 r., biegłego lekarza sądowego pulmonologa i neurologa oraz opinii uzupełniającej biegłego lekarza sądowego neurologa z dnia 23 stycznia 2017 r. a także biegłego lekarza sądowego neurochirurga z dnia 3 kwietnia 2017 r. z których wynika, że ubezpieczona w okresie od dnia(...) do dnia(...)nie była niezdolna do pracy, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za sporny okres;

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności i mocy dowodowej istotnej części materiału dowodowego tj. opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu ; ortopedii i traumatologii, kardiologii i neurologii z dnia 20 października 2015 r., biegłego lekarza sądowego pulmonologa i neurologa oraz opinii uzupełniającej biegłego lekarza neurochirurga z dnia 3 kwietnia 2017 r., pomimo tego, iż opinie biegłych sądowych lekarzy są logiczne, wzajemnie się uzupełniają i nie stoją w sprzeczności z pozostałą częścią materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za sporny okres;

- art. 286 k.p.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu i niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego z zakresu medycyny pracy pomimo, iż opinia wydana przez biegłego lekarza medycyny pracy stoi w istotnej sprzeczności do pozostałych opinii innych biegłych lekarzy sądowych, badających stan zdrowia ubezpieczonej w przedmiotowej sprawie;

-art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu: ortopedii-traumatologii, kardiologii i neurologii z dnia 20 października 2015 r. biegłego lekarza sądowego pulmonologa i neurologa oraz opinii uzupełniającej biegłego lekarza sądowego neurologa z dnia 23 stycznia 2017 r., a także biegłego lekarza sądowego neurochirurga z dnia 3 kwietnia 2017 r., z których wynika, że ubezpieczona w okresie od dnia(...) do dnia (...) nie była niezdolna do pracy, a oparł się na opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu medycyny pracy z dnia 3 kwietnia 2017 r. , który uznał, iż ubezpieczona była niezdolna do pracy w spornym okresie, co uniemożliwia należyłą kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

II. naruszenie prawa materialnego, w szczególności.:

-art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz.887), poprzez błędne przyjęcie, że ubezpieczonej przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2015 r. do 29 marca 2016 r.

Na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 241 k.p.c skarżący wniósł o rozpoznanie przez Sąd II Instancji postanowienia Sądu I instancji oddalającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy celem wyjaśnienia w oparciu o całość materiału dowodowego czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy i przeprowadzenia tego dowodu.

Apelant wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu opartym na opinii biegłych sądowych specjalisty medycyny pracy i specjalisty neurochirurga. Podniósł, że ocena biegłego specjalisty medycyny pracy jest wadliwa bowiem biegły sądowy w sposób wybiórczy ocenił kwalifikacje zawodowe ubezpieczonej stwierdzając, że poziom wykształcenia oraz obecna sytuacja na rynku pracy determinowałyby wykonywanie przez ubezpieczoną pracy fizycznej związanej z dźwiganiem. Ocena ta jest nieprawidłowa bowiem wnioskodawczyni może wykonywać pracę np. pracę konsultanta telefonicznego „(...)”, niezwiązaną z nadmiernym wysiłkiem fizycznym.

W odpowiedzi na apelację G. K. wniosła o jej oddalenie i utrzymanie wyroku Sądu Okręgowego w mocy. Podniosła, iż zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest jedynie polemiką z oceną sądu i wyrazem interesu organu rentowego, zmierzającego do uchylenia się od wypłacania jej renty. Wskazała, że stan zdrowia nie pozwalał jej na wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy zgodnej z poziomem zdobytych kwalifikacji i rodzajem dotychczasowego zatrudnienia. Opinie biegłych lekarzy w których została uznana za osobę zdolną do pracy, na które powołuje się organ rentowy, zawierają szereg wad. Biegli uzupełniając swoje opinie nie odnieśli się w żaden sposób do zawartego w tezie dowodowej postanowienia zapytania Sądu na czym polegała poprawa stanu jej zdrowia w stosunku do okresu wcześniejszego

i nieuwzględnienia, że w okresie poprzedzającym sporny okres o 5 lat, i bezpośrednio po nim, była uznawana za niezdolną do pracy, również całkowicie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego podlega oddaleniu.

W złożonym środku odwoławczym apelant nie zgadza się z dokonanymi przez Sąd pierwszej instancji ustaleniami faktycznymi, odnoszącymi się do dalszego istnienia u G. K. niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, kwestionując dokonaną w tym zakresie ocenę dowodów, w szczególności zaś ocenę dowodu z opinii biegłego specjalisty medycyny pracy. Organ rentowy nie kwestionował występowania u wnioskodawczyni schorzeń rozpoznanych przez biegłych lekarzy opiniujących w sprawie podnosząc, iż pomimo ich posiadania, może świadczyć pracę niezwiązaną z wykonywaniem pracy fizycznej.

W sprawie kluczowe dla rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawczyni były opinie biegłych. Sąd musiał się bowiem oprzeć na wiadomościach specjalnych dotyczących stanu zdrowia strony, których sam nie posiadał. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych i opinii wywołanych w sprawie wynika, że wnioskodawczyni od 2003 r. lecz się w poradni (...) z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa (...). Była z tego powodu hospitalizowana na oddziale(...). W dniu 13 kwietnia 2010 r. w Klinice (...) w W. poddała się operacji kręgosłupa, wielokrotnie korzystała z rehabilitacji ZUS w ramach prewencji rentowej. W okresie od 13 kwietnia 2010 r. do 31 maja 2011 r. była uprawniona do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, następnie od 1 czerwca 2011 r. do 30 kwietnia 2015 r. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z zabiegiem operacyjnym kręgosłupa w dniu 30 marca 2016 r. organ rentowy przyznał G. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 30 marca 2016 r. do 30 listopada 2016 r. W sprawie spornym okresem, w którym ubezpieczona zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS odzyskała zdolność do pracy był okres od(...) do (...). We wszystkich opiniach wydanych w sprawie specjaliści neurologa, ortopeda, neurochirurg i specjalista medycyny pracy rozpoznali u wnioskodawczyni to samo schorzenie - przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego ze zmianami zwyrodnieniowymi i dyskopatycznymi. Biegli opiniujący w dniu 20 września 2016 r. i w 3 kwietnia 2017 r. stwierdzili występowanie u opiniowanej zespołu korzeniowego lewostronnego. W wydanej w dniu 3 kwietnia 2017 r. opinii biegli specjalista neurochirurg i specjalista medycyny pracy, stwierdzając niezdolność do pracy opiniowanej, powołali się na wynik konsultacji neurochirurgicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. opisującej występowanie u ubezpieczonej okresowych dolegliwości bólowych korzeniowych oraz wynik badania (...) kręgosłupa wykazującego wielopoziomowe zmiany przeciążeniowe. W związku z rozpoznaniem zaproponowano wówczas G. K. ponowne leczenie operacyjne, którego podjęcie odroczone. W badaniu rezonansem magnetycznym z dnia 16 lutego 2015 r. nie stwierdzono zmian w stosunku do poprzedniego badania (...), wykonanego w okresie w którym ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu niezdolności do pracy. Biegły specjalista neurochirurg wskazał, iż w spornym okresie (od 1 maja 2015 r. do 29 marca 2016 r.) ubezpieczona mogła wykonywać jedynie lekką pracę fizyczną. Biegli w opinii z dnia 20 września 2016 r. rozpoznali przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z torem korzeniowym lewostronnym z objawami ubytkowymi na podłożu wielopoziomowych zmian dyskopatycznych i zmian zwyrodnieniowych. Uzupełniając opinię biegły specjalista neurolog, mimo zobowiązania go przez Sąd do wypowiedzenia się w tej kwestii, nie wskazał na czym polegała poprawa stanu zdrowia wnioskodawczyni w stosunku do okresu wcześniejszego. Występowanie objawów korzeniowych kręgosłupa, których brak stwierdzili jedynie biegli opiniujący w dniu 20 października 2015 r., wynika z dokumentacji medycznej obejmującej pobyt ubezpieczonej na rehabilitacji leczniczej ZUS od grudnia 2015 r. do stycznia 2016 r. Wnioskodawczyni oczekiwała wówczas na zabieg operacyjny kręgosłupa. Wynik badania (...) kręgosłupa wykonanego w 2015 r. nie wykazał zmian w stosunku do badania (...) wykonanego w 2014 r., w okresie pobierania renty. Opinie biegłych specjalistów stwierdzających brak niezdolności do pracy opiniowanej, które w ocenie apelanta powinny być podstawą ustaleń Sądu i prowadzić do oddalenia odwołania, jako niepełne i nieuwzględniające całości dokumentacji medycznej, nie mogą stanowić podstawy do stwierdzenia braku niezdolności do pracy wnioskodawczyni w spornym okresie.

Sąd Okręgowy stwierdzając dalsze istnienie niezdolności do pracy skarżącej oparł się na opinii biegłego specjalisty medycyny pracy z dnia 3 kwietnia 2017 r. Apelant domagał się na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 241 k.p.c. rozpoznania przez Sąd Apelacyjny postanowienia Sądu Okręgowego oddalającego wnioski organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego z zakresu medycyny pracy celem wyjaśnienia czy ubezpieczona była niezdolna do pracy oraz domagał się przeprowadzenia tego dowodu. W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioski ten jest bezzasadny. Biegły specjalista medycyny pracy, opiniujący wspólnie z biegłym z zakresu neurochirurgii, uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy w okresie od (...) do (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego opinię tę jako rzeczową, rzetelną i należyście umotywowaną, należy uznać za miarodajną dla rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawczyni. Istnienie schorzenia kręgosłupa, na które wnioskodawczyni leczy się od 2003 r. i w związku z którym uprawniona była do renty z tytułu niezdolności do pracy od 2010 r., zostało rozpoznane również przez opiniujących w sprawie biegłych z zakresu neurologii, ortopedii i neurochirurgii. Biegła jako specjalista medycyny pracy posiada dodatkowo wiedzę na temat warunków pracy, obowiązków na danym stanowisku i wymagań jakie pracownik powinien spełniać aby móc tę pracę świadczyć. Biegła specjalista neurochirurg, opiniująca z biegłą z zakresu medycyny pracy stwierdziła, iż w spornym okresie wnioskodawczyni mogła wykonywać jedynie lekką pracę fizyczną. Ubezpieczona nigdy takiej pracy nie świadczyła. Wnioskodawczyni ukończyła szkołę średnią ogólnokształcącą (bez matury). Nie ma wyuczonego zawodu. W okresie aktywności zawodowej pracowała jako szwaczka, następnie jako sprzedawca w sklepie z dywanami oraz w sklepie spożywczym. Praca sprzedawcy wiązała się z dźwiganiem dywanów, skrzynek z napojami i warzywami. G. K. nigdy nie była zatrudniona jako pracownik umysłowy. Nie wykonywała lekkiej pracy fizycznej. W opinii biegłego specjalisty medycyny pracy, posiadającego niezbędne wiadomości specjalistyczne odnośnie zakresu i rodzaju obowiązków osób zatrudnionych na stanowisku sprzedawców, wnioskodawczyni nie była zdolna w spornym okresie do wykonywania pracy w tym charakterze. W ocenie Sądu Okręgowego, podzielonej w całości przez Sąd Apelacyjny, przebieg pracy zawodowej skarżącej, jej wiek, konieczność poddania się dwóm zabiegom operacyjnym kręgosłupa oraz okoliczność pobierania od 2010 r. świadczenia rentowego, wskazują na nieprzerwane istnienie niezdolności do pracy G. K. z powodu schorzeń kręgosłupa. Wnioskodawczyni od kwietnia 2010 r. pobierała świadczenie rentowe (również z tytułu całkowitej niezdolności do pracy). Mimo przebycia w 2010 r. operacji kręgosłupa w 2014 r. została zakwalifikowana do kolejnego zabiegu operacyjnego. Analiza opinii biegłych wskazuje, iż stan zdrowia wnioskodawczyni w okresie od kwietnia 2010 r. nie uległ poprawie w stopniu pozwalającym na podjęcie zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji oraz jej doświadczeniem zawodowym.

Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżoną decyzję organu rentowego oparł się na opinii biegłego lekarza specjalisty medycyny pracy, który stwierdził, iż wnioskodawczyni w okresie od (...)do(...)była częściowo niezdolna do pracy. Poza sporem jest, iż stan zdrowia wnioskodawczyni ulega ciągłemu pogorszeniu. W związku operacją kręgosłupa, której ubezpieczona poddała się w dniu 30 marca 2016 r., została uznana przez organ rentowy za całkowicie niezdolną do pracy. Z obdarzonej przez Sąd wiarą opinią biegłego lekarza specjalisty medycyny pracy, która zawiera wyczerpujące odniesienie się do kwalifikacji ubezpieczonej oraz świadczonej dotychczas pracy wynika, że skarżąca w okresie od (...) do (...) była nadal częściowo niezdolna do pracy. Opinia ta będąca podstawą do uznania G. K. za niezdolną do pracy, została wydana przez biegłego posiadającego specjalistyczną wiedzę w zakresie nie tylko schorzeń opiniowanej (których występowanie oraz związane z nimi ograniczenia potwierdzili biegli neurolog, ortopeda i neurochirurg) ale również odnośnie obowiązków i warunków danego stanowiska pracy, co pozwoliło na ocenę czy konkretne ograniczenia związane ze stanem zdrowia, pozwalają na jej świadczenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji, wydając orzeczenie, oparł się na całości materiału dowodowego, dokonując oceny prawnej sprawy w oparciu o okoliczności natury medycznej, uwzględniając poziom kwalifikacji ubezpieczonej, możliwość zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji i wykonywania dotychczasowej pracy z uwzględnieniem jej rodzaju i charakteru, poziomu wykształcenia i predyspozycji fizycznych skarżącej. Prace wykonywane przez wnioskodawczynię, do czasu przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wiązały się z pracą w pozycji wymuszonej i obciążeniem fizycznym związanym z koniecznością przenoszenia ciężkich towarów. Stan zdrowia nie pozwala ubezpieczonej na ich samodzielne wykonywanie. Jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, schorzenia rozpoznane u wnioskodawczyni wpłynęły na znaczne ograniczenie zdolności do pracy

zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, czyniąc ją osobą częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W świetle powyższych rozważań za niezasadny musi być zatem uznany zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Podkreślić należy, iż dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000r., I CKN 1170/98 Legalis nr 49256, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52 544). Dokonana przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia biegłego specjalisty medycyny pracy jako logiczna, fachowa oraz stanowcza w swych konkluzjach trafnie została podzielona przez Sąd. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, LEX nr 40424, z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, LEX nr 42074). W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasady tej nie przekroczył.

Z prawidłowo przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego oraz dokonanej oceny dowodów wynika zatem, iż G. K. była osobą częściowo niezdolną do pracy od(...) do (...) Sąd Okręgowy nie naruszając wskazywanych przez apelanta przepisów postępowania, wbrew stanowisku skarżącego, nie naruszył również przepisów prawa materialnego - art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z treści opinii biegłego, podzielonej przez Sąd wynika, że wnioskodawczyni w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Skoro wnioskodawczyni nadal jest częściowo, okresowo niezdolna do pracy, to słusznie Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne, ustalając prawo do renty na okres wskazany w opinii biegłego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wydał trafny i odpowiadający prawu wyrok.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. O kosztach instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1, § 3 i § 4 k.p.c. w związku z art. 391 §1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz.1667).